בנמל אע"ג דהשתא ליכא אימר בדיוני נפל. *אבוה דשמואל *עבד לבנתיה מקוואות ביומי ניסן ומפצי ביומי תשרי. אמר רב גידל אמר רב נתנה תבשיל לבנה וטבלה ועלתה, לא עלתה לה טבילה, אף על גב דהשתא ליכא, אימר בדיוני נפל. אמר רמי בר *אבא הני רבדי דכוסילתא: עד תלתא יומי לא חייצי, מכאן ואילך חייצי. אמר מר עוקבא *לפלוף שבעין: לח אינו חוצץ יבש חוצץ. ואימתי נקרא יבש? משעה שמתחיל לירק. אמר שמואל כחול שבתוך העין אינו חוצץ, שעל גבי העין חוצץ, אם היו עיניה פורחות אפי' על גבי העין אינו חוצץ. אמר ר' יוחנן פתחה עיניה ביותר או עצמה עיניה ביותר לא עלתה לה טבילה. אמר ריש לקיש האשה לא תטבול אלא דרך גדילתה. *כדתנן האיש נראה כעודר (א)וכמוסק זיתים אשה נראת כאורגת וכמניקה את בנה. *אמר רבה בר רב הונא נימא אחת קשורה חוצצת,

שלש

בנמל. פירש"י מקום שהספינות נקבצות שמטלטלין מים והולך: **בדיוני נפל.** הטיט מעליה בדיוני איני יודע לשון ונראה שהוא לשון שיכשוך שמשכשכת רגליה במים בעלייתה נפל: **מקוואות בימי ניסן.** מקוה מים מכונסין ואינן טובלות בנהר לפי שרבו המים בימות הגשמים מגשמים שנפלו וחיים שמא ירבו נוטפין על הזוחלין ותניא בתורת כהנים (ב) מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין כלומר שמטבילין במכונסין דרך זחילתן קודם שנקוו ונחו במקוה ת"ל "אך מעין מעין מטהר בזוחלין והמקוה מטהר באשבורן, ומהו אשבורן? דקוו וקיימי דאין מטבילין במכונסים אלא משנקוו למקוויהם ונחו מזחילתן ותנן במסכת מקוואות (פ"ה מ"ה) הזוחלין כמעין כלומר זוחלין שבנהרות כמעין והנוטפין כמקוה. ומים הנוטפין מההרים הרי הן כמקוה ואין מטהרים בזחילה הילכך בימי ניסן שנתרבה הנהר על ידי גשמים חיים שמא רבו נוטפין שבו על חיים שבו ובטלו זוחלין ואין מטהרין את הטמא הטובל בהן דרך זחילה וכל הנהרות לעולם הן הולכים וזוחלין לפיכך עביד להו מקוה באשבורן לטבול בתוכו, יש מפרשים דבעינן מים חיים לזבה ולאו מילתא היא דתניא בתוספתא* אומר בזב מבושה שהזב טעון מים חיים כו': **ומפצי ביומי תשרי.** שטובלין בנהר שהזוחלין מרובין אבל מפני חלילת הטיט עשה מחצלות בנהר שטובלות עליהן: **רבדי.** פויינטור"ש: **כוסילתא.** פלומ"א ודרך של מכות של הקזת דם להעלות גלד: **תלתא יומי.** גלדן רך ומחובר והוי כגוף הבשר ולא חייצי: **לפלוף.** קליד"א: **פורחות.** פותחת ועוצמת תדיר בין כך ובין כך אינו חוצץ לפי שפריחתה מעבירתו ואינו עב על גב העין ואין בו ממש ל"א דומעות שהדמעה מלחלחת את הכחול ואינו חוצץ: **פתחה עיניה ביותר.** הויא תלילה למעלה: **עצמה עיניה ביותר.** הויא תלילה למטה: **לא תטבול אלא כדרך גדילתה.** כלומר לא תדחק זרועותיה על בשרה ולא רגליה ושוקיה זה בזה אלא כדרך הליכתה ומשמשה תמיד ומה שנכסה וקמוט ואין מים באין בו לא איכפת לן ואינה צריכה לפשט בית קמטיה וסתריה אלא כדרכן תמיד: **כדתנן.** גבי ראיית נגעים שמיהר בהן הכתוב בית הסתרים דכתיב (ויקרא יג) "לכל מראה עיני הכהן" ותנן האיש מראה נגעו לכהן כעודר וכמוסק זיתים: **כעודר.** בבית השחי וכמוסק זיתים בבית הערוה דאם יש לו נגע בבית השחי אין צריך להגביה זרועותיו יותר מדאי להראותו אלא כעודר שמגביה ואינו מאמץ עצמו ומה שיוכל כהן לראות יראה ואם לא יוכל לראות טהור, ובבית הערוה א"צ לכוף ולשוח יותר מדאי אלא כמוסק זיתים אחר שנשרו מן האילן ומלקטן (ג) "על הארץ: **והאשה נראית.** לכהן בנגעה: **כאורגת.** בבית השחי ואם בבית הערוה היא טופפת עצמה כמניקה את בנה: **נימא אחת.** מיהדקא שפיר ועוללת:

נתנה תבשיל לבנה. בפירוש ר"ח כתוב עוד מימרא אחרת שאינה כתובה בספרים שלנו וזו היא מפשלת את בנה וטובלת לא עלתה לה טבילה ויש לפרש מפשלת את בנה לאחוריה והיא ערומה ולא הוו בגדיה עליה וטבלה לא עלתה לה טבילה דחיישינן שמא הוה עליה דיוקא מים וכיוצא בו ונדבק באמו וחוצץ בטבילתה ולא ידעה לה אף על גב דחזינן לה השתא דליכא מידי עליה חיישינן דלמא בעלייתה מן הטבילה נפל בדיוני הוחלק ונפל דרך ירידה כפי' ר"ח ונ"ל שהיתה מפשלת בנה אפי' לפני טבילתה בסמוך ולאו דוקא בטבילתה:

לפלוף שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ. דדוקא שבתוך העין מפני שהדמעה שבעין מלחלחתו ואינו מניחתו להיות יבש אבל לפלוף חוץ לעין אפי' לח חוצץ והכי משמע במסכת מקוואות פ"ט (מ"ב) דגבי אלו חוצצין קתני לפלוף שחוץ לעין וגבי שאין חוצצין קתני לפלוף שבעין ולא מפליג בין לח ליבש אלא בין חוץ לעין לתוך העין והיינו בלח דיבש בעין נמי חוצץ, ועוד שתחת הצפורן יבשה חוצץ והא דתנן התם במס' מקוואות גבי ואלו שאין חוצצין בטבילה לכלוכי צואה שעל הבשר וצואה שתחת הצפורן א) (וצפורן המדולדלת) מיירי בלח דומיא דלכלוכי צואה שעל הבשר דאי ביבש אמאי לא חייצי ועוד דלעיל גבי ואלו חוצצין קתני גלדי צואה שעל בשרה ובצק שתחת הצפורן:

פתחה עיניה ביותר או עצמה עיניה ביותר. לכך יש ללמוד לכל אשה הטובלת שלא תטבול ותפתח עיניה ולא תעצים עיניה ביותר לפירש"י דלא גרסינן בסמוך דהני שמעתתא לטהרות ולכל הפירושים צריך ללמדה לפתוח פיה שיהא ראוי לביאת מים כדאמרינן לעיל דכל בית הסתרים בעינן שיהא ראוי לביאת מים ומייתי נמי מעשה של רבי שטבלה ונמצא עצם בין שיניה והצריכה רבי טבילה אחרת ותנן נמי בהדיא במס' מקוואות בפ"ח (מ"ה) נדה שנתנה מעות בפיה ירדה וטבלה טהורה מטומאתה אבל טמאה אגב רוקה נתנה שער בפיה קפלה ידיה קמצה שפתותיה כאילו לא טבלה וגם צריך ללמדה להרחיק ירכותיה קצת כדאמרינן בסמוך כאורגת וכמניקה את בנה לענין הגבהת הדד קצת מעל החזה: **פתחה** עיניה כו'. אחר זה כתוב בפירוש רבינו חננאל ובמקצת הספרים ולית הלכתא ככל הני שמעתתא דכי איתמר הני לטהרות אבל לבעלה טהורה כי הא דאמר ריש לקיש אשה לא תטבול אלא דרך גדילתה ובתשובה אחת כתב רש"י דל"ג הדא דקאמר אבל לבעלה טהורה כי הא דאמר ר"ל מה ענין ר"ל להכך דלעיל ועוד דכל הני שמעתתא דרב ודרב גידל ורמי בר חמא וכולן היו בבבל ולצורך מקומן היו צריכין וזהו דוחק דלבני א"י היו מדברין ועוד דאבוה דשמואל דעבד לבנתיה מקוואות בבבל ועוד דכולהו בלשון נקבה נקטינהו אשה לא תעמוד על כלי חרס אשה לא תטבול בנמל נתנה תבשיל לבנה פתחה עיניה ואי לטהרות היה לא היה צריך להזכיר בכל פעם אשה ועוד דתניא בפרק החולץ (יבמות דף מז: ושם) כל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ בגר ובעבד משוחרר ובנדה והיינו נדה לבעלה דאי לטהרות מאי שנא דנקט נדה ועוד דומיא דגר ועבד משוחרר דאיירי בטבילת איסור והיתר והכי קאמר כל החוצץ בטבילת טומאה וטהרה חוצץ בטבילת איסור והיתר וכן פרש"י בתשובתו דכל חומרות הלך שמעתתא נוהגות עכשיו בטבילת נדה לבעלה אבל רבינו תם פירש שנראה כגירסת הספרים ואיתא נמי בפי' ר"ח והלכות גדולות ובהלכות נדה שפירש רב סעדיה וכן צריך לחלק דלעיל אמרינן דבית הסתרים לא בעיא ביאת מים ובפ"ט דמס' מקוואות (מ"ב) גבי ואלו חוצצין באדם ומחשב בית הסתרים שבאשה אלמא בעיא ביאת מים אלא ודאי הסיא לטהרות ובשמעתין לבעלה והך דהחולץ (יבמות דף מז:) דכל שחוצץ בטבילה חוצץ בגר ט' ובנדה קיימא אהכי אגיעם דפרק ט' דמקוואות דאלוי לענין בעלה שכן דרך הברייתא לעמוד על המשנה אבל הנך חומרי דכלי חרס וכילתא ונמל ומפלי ומפשלא וריבדא ולפלוף שמחמירות יותר מן המשנה דקתני בפ"ט לפלוף שבתוך העין אינו חוצץ ומשמע בין לח בין יבש אינו חוצץ מדלא מפליג ובכילתא ופתחה עיניה ועצמה ובכל הנך חומרי לית הילכתא כוותייהו אלא בהך חומרת דריש לקיש דאיתא אפי' לבעלה ומיהו קשה לפירוש ר"ת דהך משנה דפ"ט דבית הסתרים שבאשה חוצץ דמוקי לטהרות קתני נמי דין לפלוף שחוץ לעין חוצץ שבתוך העין אינו חוצץ דהא מוקים לה לבעלה וכן פי' דהך דהחולץ וכל דבר שחוצץ בטבילה קיימא אמשנה דטהרות דאיירי לבעלה ומה שהקשה מבית הסתרים דשמעתין למתני' דמקוואות לא קשה מידי דבסיפא גבי ואלו שאין חוצצין קא חשיב בית הסתרים שבאיש והיינו כשמעתין וצריך ליתן טעם בהך בבא גופה מה חילוק יש בין בית הסתרים דאיש ודאשה ונראה שיש בית הסתרים שהאשה מקפדת ולא האיש ובזה קא מפליג בין איש ובין אשה ולפלוף שבעין איירי דוקא בלח כדפירשתי: **וכמניקה** את בנה. פרש"י לענין בית הערוה ואין נראה דבת"כ תני לה גבי הדד כדפרישית לעיל והכי תניא לכל מראה עיני הכהן פרט לבית הסתרים מכאן אמרו האיש נראה כעודר וכמוסק כו' כעודר בבית הסתרים וכמוסק ג) בין השיפון והאשה כאורגת וכמניקה את בנה מניקה את בנה תחת הדד כאורגת ביד הימנית רבי (ד) אומר כקווה פשתן ביד השמאלית ובפ"ב דנגעים (מ"ד) תנן נמי כאורגת פי' כעורכת פת לענין בית הסתרים:

משום

א) [טעות הדפוס וכ"כ בפי' הרא"ש ר"ש מ"ד פ"ט דמקוואות ד"ה (מתוך וצפורן המדולדלת] ג) צ"ל בבית השחי

לז א מיי' פ"א מהל' מקוואות הל' יא וע"ש ופ"ב הל' יג וע"ש סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סי' רא סעיף ג:

לח ב מיי' שם פ"ב הל' יט סמג שם טוש"ע י"ד סי' קצח סעיף ו בהג"ה [וברב אלפס שבועות פ"ב דף רנב:]:

לט ג מיי' שם הל' כ ופי' בכס"מ וב"י סמג שם טוש"ע שם סי' קצח סעיף ט [וברב אלפס שם]:

מ ד מיי' שם הלכה א טוש"ע שם סעיף ז [וברב אלפס שם]:

מא ה מיי' שם הל' כא טוש"ע שם סעיף ח [וברב אלפס שם]:

מב ו מיי' שם הל' כב טוש"ע שם סעיף לג [וברב אלפס שם]:

מג ז מיי' שם פ"א הל' י סמג שם טוש"ע שם סעיף לה [וברב אלפס שם]:

מד ח מיי' פי"ג מהל' טומאת צרעת הל' יג:

מה ט מיי' פ"ב מהל' מקוואות הל' טו וע"ש סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סי' קצח סעיף ה [וברב אלפס שבועות רנג.]:

שבת סב: בכורות נה: מריס מ:

[צ"ל בר חמא]

[פירוש עיין ערוך]

נגעים פ"ב מ"ד

סוכה ו. [ושם איתא בר בר חנה עירובין ד:]

דמגילה פ"א

הגהות הב"ח

(א) גמרא כעודר וכמוסק: (ב) רש"י ד"ה מקוואות וכו' בתורת כהנים אי מה: (ג) רש"י ד"ה כעודר וכו' ומלקטן מעל הארץ: (ד) תוס' ד"ה וכמניקה וכו' ר' יהודה אומר כקווה פשתן:

תוספי הרא"ש

במרחצאות כמו שגזרו שלא יטבול על גבי הספסל לפי שהיו רגילין לישב על גבי ספסל במרחצאות ואי שרית להטביל במקוה או להטביל כלי על גבי ספסל אתי נמי להטביל במרחצאות וקאמר ליה רב חנין דלאו משום גזירת מרחצאות הוא דאין דרך לישב במרחצאות על גבי כלי חרס דלא מייחדי למרחץ ולישיבה אלא משום דבעיתא ויראה שמא יתגלגל הכלי או תשבר ותפול. וכן אסילתא נמי בעיתא שמא תתהפך ותבטל. נ"מ מהני טעמא אי הוא טעמא משום גזירת מרחצאות אפי' בדיעבד לא עלתה לה טבילה אבל אי הוי טעמא משום בעיתא דווקא לכתחלה הוא דאסיר: **בנמל.** פרש"י משום הטיט וכן ומפצי ביומי תשרי פרש"י מפני הטיט עשה להם מחצלאות תחת רגליהם. וקשה במסכת מקוואות משמע דבכה"ג לא הוי חציצה דתנן בפ"ז במס' מקוואות הטביל בו את המטה אע"פ שרגליה שוקעות בטיט העבה טהורה מפני שהמים מקדמין וי"ש שמחלקין בין אדם שהוא כבד ומכביד בעובי הטיט ומטה שהיא קלה. ור"ת פי' בשם ר"ח שבנמל שכיחי אינשי ובושה ויראה ותמהר ולא תטבול כהוגן. ומפצי נמי פירש שהעמיד מחצלאות כמין גדר על שפת הנהר לצניעות. והשתא הני דומיא דהדדא דלעיל משום דבעיתא ול"ג בדיוניה נפל אלא בסמוך גבי נתנה תבשיל לבנה: **מקוואות** ביומי ניסן. פרש"י דנוטפין אינן מטהרי בזוחלין ולא משום חיים דזבה לא בעיא מים חיים כדתניא בתוספתא. ועוד דמקוואות משמע מים מכונסין דקוו וקיימי. וכפר"ח דזבה לא בעיא מים חיים. וגם פי' דמקוואות עשה משום מים שאובין וכן פי' בערוך בערך כ"ף. ונראה לפרש לפי שהבנות מקלחין בנהר והצינורות היו תקוקין ולבסוף קבועין. ול"צ כיון דמקלחין בנהר לא מיפסיל בריבוי מים שאובין דמעין שמימיו מועטין יכול להרבות עליו מים שאובין עד שיהא בו כדי שיעור טבילה אלא צ"ל שלא היו מקלחין בנהר: **נתנה** תבשיל לבנה וטבלה. הפשילה בנה לאחוריה וטבלה לא עלתה לה טבילה כו': **אימור** בריוני נפל. ר"ת גרס בדיוני בשני דלתי"ן והוא לשון נדידה דחיישינן כשעלתה מדדה לעלות מבית הטבילה נפלה מעליה מן התבשיל שנדבק בה ונתייבש על נפשה וכן שהפשילה בנה לאחוריה לאחר שהפשיטה בגדיה והיא ערומה חיישינן שמא נדבק בה טיט שהיה על התינוק ונתייבש בה וחייץ. וחומרא יתירא היא דאפי' בטיט וצואה תנן במסכת מקוואות גלדי צואה שעל בשרו ובצק שתחת הצפורן חוששין לכלוכי צואה שעל בשרו וצואה שתחת הצפורן אינן חוצצין. ויותר היה נראה לפרש הפשילה בנה לאחוריה שהיה עליה בשעת טבילה כההוא דתנן בפ"ח דמקוואות האוחז באדם ובכלים ומטבילן טמאין ואם הדיח ידיו במים טהורין: **הני** ריבדי דכוסילתא עד

תלתא

תוספי הרא"ש

תלתא יומים לא חייצי מכאן ואילך חייצי. היינו כי הא דתנן בפ"ט דמקוואות גליד שעל המכה חוצץ גליד שבמכה אינו חוצץ כי אותו שחוץ למכה נקרש ונעשה עב אבל שעל תוך המכה נעשה רך תדיר. לכך אשה שהיא בעלת חטטין יש לה להוף עד שיתרככו: **לפלוף** שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ. היינו כי הך דתנן במס' מקוואות לפלוף שחוץ לעין חוצץ לפלוף שבעין אינו חוצץ כי אותו שתוך העין הוא לח ושחוץ לעין הוא יבש. ואתי מר עוקבא לפרושי שיעור יבשותו והיינו משמתחיל לירק. י"ס דגרסי בהו ולית הלכתא ככל הני שמעתתא כי אתמר הני לטהרות אבל לבעלה לא כי הא דאמר ר"ל. וכתב רש"י דל"ג ליה דמה שייך הך דריש לקיש להנך דלעיל. ועוד דכל הני אמוראי דלעיל בבבל הוו ולא הוו עסוקין בטהרות שלא הוו אוכלין תרומה בחוצה לארץ. וכ"ת דלבני ארץ ישראל קאמרינן קשה מאבוה דשמואל דעביד מפצי לבנתיה בבבל ולא הוו עסוקין בטהרות. ועוד אי לטהרות איירי שמעתתא דלעיל אמאי נקט בכולן לשון נקבה אשה לגבי כלי חרס ונמל ותבשיל לבנה. והפשילה בנה ועיניה פורחות פתחה עיניה עצמה עיניה. ועוד אמרי' בהחולץ כל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ בגר ובעבד משוחרר ונדה משמע שטבילה לטהרות ונדה לבעלה שוין. ור"ת פי' הג"ל ואיתיה נמי בפר"ח ובה"ג ובהלכות נדה שפי' רבינו סעדיה ומכלי חרס ואילך איירי לטהרות דוקא. וגם אומר ר"ת דע"כ גבי דין טבילה איכא חילוק בין טהרות לבעלה דבפ"ח דמקוואות תנן ולעיל מייתי לה בית הסתרים ובית הקמטים אין צריך שיבא בהן מים. ובפ"ט דמקוואות תנן בית הסתרים שבאשה חוצצין. אלא ודאי דפ"ח איירי לבעלה והא דפ"ט איירי לטהרות. והשתא ניחא דלא מייתי ליה סייעתא לעיל ממתני' דפ"ט ולא פריך ממתני' דפ"ט למתני' דפ"ח והכא נמי קאמר לפלוף שבעין לח חוצץ יבש אינו חוצץ ואילו במס' מקוואות ע"כ תנן לפלוף שבעין אינו חוצץ ולא מפליג בין לח ליבש. אלא התם מיירי לבעלה והכא לטהרות. ודוחק גדול דבית הסתרים ולפלוף שבעין בחדא בבא מיתנייא. ובית הסתרים מוקי לטהרות ולפלוף שבעין מוקי לה לבעלה. ונ"ל דלא קשה הני מתני' אהדדי דוודאי בית הסתרים ובית הקמטים אין צריך שיבא בהן מים. ומיהו אם יש בהן דבר חוצץ לא עלתה לה טבילה דראוי לביאת מים בעי' כדאמרינן בשפחתו של ר' ושנמצא לה עצם בין שיניה והצריכה טבילה אחרת. ולפלוף שבעין דאיירי ביה מר עוקבא היינו לפלוף שבעין דתנן במתני' כדפ"ל. והדא דפ' החולץ כל דבר שחוצץ בטבילה אומר ר"ת דקאי אהנך דחשיב במס' מקוואות דחוצצין דהנך שוו בגר ועבד ונדה אבל הנהו דהכא דוקא לטהרות וכל זה דוחק. וגרש"י עיקר: **אשה** לא תטבול אלא דרך גדילתה. כמו שרגילה להיות תדיר שלא תפתח עיניה ביותר ולא תעצום עיניה ביותר וגם לא תקפוץ פיה כדתנן במקוואות נתנה שערה בפיה קרצה שפתותיה קפצה ידה לא עלתה לה טבילה ותרחיב זרועותיה ותפשוט ירכותיה כדרך הלוכה כמפורש כאורגת ומניקה את בנה. וצריכה לחצוץ בשיניה שלא יהא ביניהם דבר חוצץ דראוי לביאת מים בעינן וגם רגילות ליטול הצפרנים שלא יהא תחתיהם דבר חוצץ: **האיש** נראה בעודר וכמוסק זיתים. פרש"י עודר לענין בית

השחי

מקנה

*אולי דהתם... ב׳ מקרים שהטבילה פסולה משום חשש דיהיה עליה חציצה בשעת טבילה ונפל ממנה בעלייתה מהמקוה

מקנה

✉ לפלוף/כחול מתי מהווים חציצה

• לפלוף - לח/יבש תלוי בגיד (לפי תוס׳ כשנוזל בתוך העין)

• כחול - בתוך/על גבי העין תלוי במיקום

נושא

חציצה בשערות קשורות

נוטפין אינן מטהרין בזוחלין אלא באשבורן הלכך לא מטבילין בנהר בימי ניסן שאז רבו הנוטפין על מי החיים

ϕ דקירה

⊛ איזמל להקזת דם

*בית הסתרים